ईश्वरःकर्तायेषांतेषु ॥ ३६ ॥ एवमविदुषेवसर्वज्ञेनजरासंधवधार्थमेवपांडवचिकीर्षितंपृष्टोनारदोमायेयमितिज्ञात्वाह दृष्टाइतित्रिभिः विश्वसृज श्चब्रह्मणोऽपिमायिनोमोहकस्यतेस्वशक्तिभिर्विद्यादिभिः भूतेष्वंतर्यामितयाचरतोवर्तमानस्य यद्यहंभूतेषुवर्तेतर्हिभूतानिमांकिंनपश्यंति तत्राह वन्हेरिवच्छन्नरुचइति स्वशक्तिभिरेवच्छनारुक्प्रकाशोयस्यतस्य अतस्तवेदंप्रश्नादिनमेऽद्भुतम् ॥ ३७॥ इदंजगत्कथंभूतंअसदेवयत्तवमायया विद्यमानात्मतयाऽवभासते तज्जगत्सृजतः किंतुकेवलंतुभ्यंनमनमेवशक्यमित्याह तस्मैनमइति कुतःस्वेनरूपेणसर्वतोविलक्षणात्मनेअचिंत्याये त्यर्थः ॥ ३८ ॥ नन्वेवंभूतस्यकिंमायाचेष्टितैरित्यतआह जीवस्येति अविद्यातमसावृतत्वेनअनर्थप्रापकात् शरीरात्संसरतः तेनैवतमसातस्माच्छ

नहितेऽविदितंकिंचिल्लोकेष्वीश्वरकर्तृषु ॥ अथपृच्छामहेयुष्मन्पांडवानांचिकीर्षितम्॥ ३६ ॥ श्रीना रदउवाच दृष्टामयातेबहुशोदुरत्ययामायाविभोविश्वसृजश्चमायिनः॥ भूतेषुभूमंश्चरतःस्वशक्तिभिर्वह्ने रिवच्छन्नरुचोनमेऽद्भुतं॥ ३७॥ तवेहितंकोऽर्हतिसाधुवेदितुंस्वमाययेदंसृजतोनियच्छतः॥ यद्विद्यमाना त्मतयाऽवसीयतेतस्मैनमस्तेस्वविलक्षणात्मने ॥ ३८॥ जीवस्ययःसंसरतोविमोक्षणंनजानतोऽनर्थवहा च्छरीरतः॥ लीलावतारैःस्वयशःप्रदीपकंप्राज्वालयत्त्वातमहंप्रपद्ये॥३९॥ अथाप्याश्रावयेब्रह्मन्नरलोक विडंबनम्॥ राज्ञःपैतृष्वस्रेयस्यभक्तस्यचचिकीर्षितम् ॥ ४० ॥ यक्ष्यतित्वांमखेंद्रेणराजसूयेनपांडवः॥ पारमेष्ठ्यकामोनृपतिस्तद्भवाननुमोदताम् ॥ ४१ ॥ तस्मिन्देवक्रतुवरेभवंतंवैसुरादयः ॥ दिदृक्षवःसमे ष्यंतिराजानश्चयशस्विनः॥ ४२ ॥ श्रवणात्कीर्तनाद्ध्यानात्पूयंतेंऽतेऽवसायिनः॥ तवब्रह्ममयस्येशकिमु तेक्षाऽभिमर्शिनः॥ ४३॥

रीरात्विमोक्षोपायमजानतः प्राज्वालयत्प्रदीपितवान् तंत्वात्वाम् यशःश्रवणादिभिर्जीवस्यमो क्षार्थमित्यर्थः॥३९॥ आश्रावयेश्रावयिष्यामि नरलोकविडंबनंब्रह्मत्वां ब्रह्मन्निति पाठेऽपिहेब्रह्मन्नरलोकानुकारिणंत्वांश्रावयिष्यामीति॥४०॥ ॥ ४१ ॥ नचाद्यैवानुमोदनंकार्यंकिंतुतत्रागंतव्यमित्याशयेनाह तस्मिन्निति ॥ ४२ ॥ तत्रागताश्चसर्वेत्वद्दर्शनादिनापूताभविष्यंतीत्याह श्रवणा दिति अंतेऽवसायिनःश्वपचाअपि ब्रह्ममयस्यब्रह्मघनमूर्तेः ईक्षाचअभिमर्शः स्पर्शनंच तौविद्येतेयेषांते ॥ ४३ ॥